

Μάης 2012-Ιούνιος 2013: Από την «ώρα της αριστεράς» στην «ώρα της ακραιφνούς δεξιάς»;

Μέσα σε ένα χρόνο, υπό τους εκβιασμούς των δανειστών και την απειλή του εκλογικού αφανισμού των δύο εταίρων, η ΝΔ δείχνει σήμερα να κάνει παιγνίδι χωρίς αντίπαλο. Ο ΣΥΡΙΖΑ συμπιέζεται εγκλωβισμένος στην παγίδα της μη πειστικής αντιπρότασης στην επίσημη μη βιώσιμη πρόταση και η ΧΑ ανενόχλητη καταλαμβάνει τον μεγαλύτερο χώρο από αυτόν που διαρκώς ορφανεύει ανάμεσα στον ΣΥΡΙΖΑ και την ΝΔ. Όσο για τους πολίτες έχουν προς το παρόν επιτρέψει την κατάληψη και την καταστροφή του κόσμου που δημιούργησαν με μόχθο, θυμίζοντας το έργο του Μαξ Φρις «Ο Μπίντερμαν και οι εμπρηστές». Αλλά όλα τα παραπάνω είναι γνωστά. **Το νέο είναι ότι αυτοί οι πολιτικοί συσχετισμοί φαίνεται να οδηγούν στη δημιουργία του πιο ανθεκτικού κοινοβουλευτικού αυγού του φιδιού της Ευρώπης...**

Δεν είναι μόνο το αδιέξοδο του οικονομικού προγράμματος από το οποίο το ΔΝΤ εμμέσως πλην σαφώς και παρά τις δικές του ευθύνες φαίνεται να διαχωρίζει τη θέση του. Δεν είναι μόνο οι απανωτές αποτυχίες στις αποκρατικοποιήσεις, τα έσοδα και την φοροδιαφυγή. Είναι κάτι περισσότερο. **Είναι η τραυματική εφαρμογή ενός πειραματικού μοντέλου ανάπτυξης χωρίς δημοκρατικούς και συνταγματικούς κανόνες.** Οι λεπτομέρειες του αυταρχισμού (νομοθετικές πράξεις, καταστολή κλπ) δεν έχουν τόσο σημασία, όσο η γενικότερη κατεύθυνση, δηλαδή η αποψίλωση της μεσαίας τάξης **μέχρις ότου διαμορφωθούν δύο οικονομικά άνισοι και ακραίοι πόλοι, με τις όποιες κυβερνήσεις «υπηρεσιακές» ολιγαρχικών συμφερόντων επί μιας φτωχοποιημένης και αυστηρά ελεγχόμενης πλειοψηφίας.**

Η βασική ιδέα είναι απλή: **Δημοκρατία χωρίς μεσαία τάξη δεν μπορεί να υπάρξει. Αγώνας για δικαιώματα και εξισορρόπηση των ταξικών συμφερόντων χωρίς μεσαία τάξη δύσκολα μπορεί να υπάρξει. Αλλά οικονομική ανάπτυξη μπορεί να υπάρξει και χωρίς αυτήν.** Όπως στο αμφιλεγόμενο ασιατικό μοντέλο, που επιχειρείται σαν ένα φιλόδοξο οικονομικό και κοινωνικό πείραμα επί Ευρωπαϊκού εδάφους και κυρίως στο σώμα της Ελληνικής κοινωνίας.

Υπό συνθήκες δημοκρατικής διακυβέρνησης, η ΕΡΤ θα εντασσόταν στις περιπτώσεις εξυγίανσης, όπως και άλλοι κρατικοδίαιτοι πελατειακοί θύλακες, με βάση τον οικονομικό εξορθολογισμό και τις αξιολογήσεις του προσωπικού. Ας πούμε σύμφωνα με το πνεύμα του σχεδίου της επιτροπής Αλιβιζάτου. Αλλά οι δανειστές είχαν και έχουν άλλα σχέδια.

Ήδη από τον Ιούλιο του 2011 μεταξύ άλλων προβλεπόταν και το κλείσιμο της ΕΡΤ, η οποία είχε ενταχθεί στις «non-essential public entities and agencies» (*IMF: Greece, Fourth Review*). Όπως προβλεπόταν και η ρύθμιση των αδειοδοτήσεων στις συχνότητες, που όμως πήραν νέα προθεσμία μέχρι τέλος Ιουνίου. Αλλά ενώ η τρόικα συνεχίζει να κάνει τα στραβά μάτια για τις αδειοδοτήσεις, δεν κάνει το ίδιο και για το κύριο «μενού» που είναι **η διάλυση του Ελληνικού κράτους, στο όνομα της διαφθοράς του πολιτικού του συστήματος, που όμως το εκμεταλλεύεται συστηματικά σαν Δούρειο Ίππο, όπως άλλωστε και τον κοινωνικό αυτοματισμό.**

Από την άλλη η κυβέρνηση, μην έχοντας πραγματική πρόθεση να συγκρουστεί με το πελατειακό κράτος (έρευσμά της στο εσωτερικό) ταυτόχρονα προσπαθεί να ανταποκριθεί στη δέσμευσή της απέναντι στην τρόικα (έρευσμά της στο εξωτερικό) για τις 2000 απολύσεις στο δημόσιο μέχρι το τέλος του μήνα, έστω με αυτόν τον αδέξιο και τυχοδιωκτικό τρόπο που διάλεξε στην περίπτωση της ΕΡΤ. Όπως επίσης προσπαθεί να ανταποκριθεί και στα συμφέροντα της Ελληνικής ολιγαρχίας (καναλάρχες κλπ).

Αλλά ήταν πράγματι απλά αδέξιος και τυχοδιωκτικός ο αυταρχικός τρόπος να εκπέμπεται μαύρη οθόνη στη χώρα και σε όλον τον κόσμο; Με ποιο δικαίωμα, στο πλαίσιο της δημοκρατίας, έριξαν το εθνικό σήμα; Και τι μπορεί να σημαίνει αυτό για την ανάληψη παρόμοιων ή πιο αυταρχικών πρωτοβουλιών στο μέλλον; Οι εμπνευστές της κίνησης δεν μπορούσαν να προβλέψουν ότι η χώρα μας θα διασυρθεί για μια ακόμη φορά στο εξωτερικό; Ούτως ή άλλως το οικονομικό «success story» μπορεί να μην το πίστεψε κανείς για να μας εκθέτει η απομυθοποίησή του, αλλά είναι δυνατόν κάποιος στο πρωθυπουργικό περιβάλλον ή ακόμη και ο ίδιος ο πρωθυπουργός να μην προνόησαν και να εξέθεσαν έτσι, ειδικά την δική μας χώρα, σε θέματα δημοκρατίας; Και τελικά στην κυβέρνηση είναι τρεις ή ένας; **Και μήπως σε αυτόν τον έναν αναλογεί η ευθύνη ενός αυταρχικού μοντέλου διακυβέρνησης, του μόνου που μπορεί άλλωστε να αντιστοιχεί στο οικονομικό και κοινωνικό πείραμα που επιτελείται;**

Για να το πούμε πιο ωμά: **Ο Σαμαράς μπορεί να μην είναι ακροδεξιός αλλά η πολιτική του δείχνει αλαζονεία και απολυταρχισμό που παραβιάζουν και τα όρια της συγκυβέρνησης και τα όρια της δημοκρατικής συμπεριφοράς.** Από την άλλη είναι γεγονός ότι περιβάλλεται από συνεργάτες με ακροδεξιές ευαισθησίες και ότι ο κοινοβουλευτικός του εκπρόσωπος έχει γνωστό ιδεολογικό και ακτιβιστικό ακροδεξιό ιστορικό. Είναι επίσης σταθερό δημοσκοπικό εύρημα η αμφίδρομη ώσμωση της παράταξής του από τη ΧΑ. Και το φλερτ με τον κ. Καρατζαφέρη πρέπει να είναι η προαναγγελία μιας εκλογικής σύμπραξης, **όχι όμως για μια μεγάλη κεντροδεξιά παράταξη, αλλά για μια μεγάλη ακραιφνή δεξιά παράταξη με ακροδεξιά, αντικομμουνιστικά και ξενοφοβικά χαρακτηριστικά.** Η σημερινή ΝΔ μάς δίνει το δικαίωμα για αυτές τις σκέψεις.

Από την άλλη, πολλές δημοσκοπήσεις στηρίζουν ποσοστιαία ένα πιθανό μετεκλογικό σενάριο διακυβέρνησης από τη ΝΔ με την ανοχή της ΧΑ ή την μετακίνηση «προθύμων» κατά το πρότυπο ΛΑΟΣ-ΝΔ (πιθανά και από άλλα δεξιογενή και δεξιοστρεφή πολιτικά κόμματα). Θα μπορούσε λοιπόν η ΝΔ να κυβερνήσει χωρίς το ΠΑΣΟΚ και τη ΔΗΜΑΡ; Όχι γιατί οι δύο κυβερνητικοί της εταίροι θα πέσουν τόσο χαμηλά, ούτε επειδή η ίδια θα πετύχει αυτοδυναμία. **Αλλά γιατί το αναμενόμενο μετεκλογικό σκηνικό θα μπορούσε να είναι για το σύνολο της δεξιάς μια πρόκληση και μια ευκαιρία «καθαρής» αντιαριστερής διακυβέρνησης, που δύσκολα οι δικές της «συνιστώσες» θα άφηναν να χαθεί.** Η περίπτωση της ΕΡΤ είναι ενδεικτική για τις δυνατότητες συνεργασίας ανάμεσα στη δεξιά του Σαμαρά και την ακροδεξιά του Μιχαλολιάκου. Όχι τόσο για το περιεχόμενο της α ή β πολιτικής θέσης, όσο για τη δυναμική μιας κοινής στάσης και δράσης.

Η υπαρκτή λοιπόν δυναμική μιας τέτοιας πολιτικής εξέλιξης είναι ένας πρόσθετος πονοκέφαλος για τις επιλογές του ΠΑΣΟΚ και της ΔΗΜΑΡ απέναντι στους εκβιασμούς του Σαμαρά, αλλά και για τις φιλοδοξίες του ΣΥΡΙΖΑ. Αλλά και για τη ΝΔ δεν θα ήταν εύκολη υπόθεση, στο πλαίσιο της Ευρώπης, μια τέτοια συμπάραταξη με την ακροδεξιά. Ωστόσο στη μετεκλογική φαρέτρα της δεξιάς παράταξης είναι πιθανό να υπάρχει διαθέσιμη αυτή η δυνατότητα και πρόκληση. **Για την χώρα ένα τέτοιο νεο-εμφυλιοπολεμικό σκηνικό θα ήταν ακόμη πιο καταστροφικό απ' ότι το σημερινό.** Χωρίς βέβαια να τρέφουμε αυταπάτες για τις περιπέτειες που στο εξής μας περιμένουν - με ή χωρίς εκλογές, με ή χωρίς «συνεργαζόμενες συνιστώσες» της Δεξιάς .

Συμπερασματικά, με τους σημερινούς πολιτικούς συσχετισμούς οι εκλογές θα επιτάχυναν την διάλυση της

κοινωνίας. Στο βαθμό που ακόμη δεν μπορεί να οργανωθεί **ένας προοδευτικός πολιτικός χώρος που δεν θα χαρακτηρίζεται από τις ακροδεξιές ιδεοληψίες της ΝΔ και την ανωριμότητα του ΣΥΡΙΖΑ, το πολιτικό αδιέξοδο θα συνεχίζεται.** Ίσως η αλήθεια είναι ότι **χωρίς πραγματικές και μεγάλες συγκρούσεις τίποτε δεν θα προχωρήσει σε αυτή τη χώρα, ούτε και στην Ευρώπη.**

Αλλά σε αυτήν την επώδυνη πορεία οι όποιοι πολιτικοί επώνυμοι του ρουσφετολογικού κράτους δεν έχουν ηθικά το δικαίωμα να παρουσιάζονται σαν αυτόκλητοι εξυγιαντές και ιερείς της διαφάνειας και της αξιοκρατίας.

Όσο για μας τους ανώνυμους πολίτες, πλησιάζει **η ώρα που πολύ λίγοι στην κορυφή και τη βάση της πυραμίδας θα έχουν να φοβηθούν ότι θα χάσουν κάτι σημαντικό αν εμπλακούν δυναμικά στην ευρωπαϊκή αρένα για δημοκρατία και αξιοπρέπεια.**

Δ. Τρικεριώτης ([Follow on Twitter](#))